

Camelia Ardelean

***Zâmbete
în ochiul minții***

Iași 2025

(Tehno)redactare: Camelia Ardelean
e-mail: coa_72@yahoo.ro

Copertă (image): Internet
Grafică interior: AI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, CAMELIA

Zâmbete în ochiul minții / Camelia Ardelean. -
Iași : StudIS, 2025
ISBN 978-606-48-1378-7

821.135.1

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Camelia Ardelean

***Zâmbete
în ochiul minții***

***De la fabulă la pantum,
prin parodie și sonet***

Am fost rugat de **Camelia Ardelean** să-i fac o prezentare la noua sa carte, ***Zâmbete în ochiul minții***, care este, de fapt, o tentativă de „schimbare la față”, o rocadă a măștii grave cu masca veselă.

Autoarea a adunat laolaltă, într-un volum, o sumă de poezii de sine stătătoare sau trimise la concursuri de poezie satirică, așa cum face o gospodină toamna, punând pe rafturi tot felul de borcănele – de la cele mai voluminoase, la cele mai mici și condimentate, care se consumă în doze mici.

Având o asemenea diversitate de produse poetice, ele trebuie neapărat analizate separat, deși identificăm uneori aceleași „condimente”, care ne spun multe lucruri despre autoare, uneori mai multe decât ar vrea chiar ea să ne spună.

Cea mai mare parte a cărții este ocupată de fabule. Se vede clar că în casa familiei Ardelean sunt două fabuliste. La fel ca la mama sa, poeta și scriitoarea pentru copii Marioara Ardelean, fabulele sunt lungi și scrise în stilul poeziilor pentru copii, fără intrigi alambicate, cu morale evidente și moralizatoare.

Când este vorba despre poezie, lucrurile se schimbă radical. Poeta experimentată scoate capul de la cutie și mânuiește rimele cu dibăcie. Fie că este vorba de sonet, rondel sau parodie, în spatele formei fără cusur putem descoperi și caracterul ei oarecum dual: o pisică blândă care este, de fapt, o fiară feroce, cu instincte carnale, pe care și le reprimă cu succes, dar și cu părere de rău. Iată cum se autocaracterizează chiar poeta:

„Sunt unsă cu-alifii și zeci de iruri,
Să mă strecur prin viață-n ritm de twist;
La ușă-mi stau admiratorii-n șiruri...
Pe rând, cinstit le spun: - *Ești «finalist»!*

Mărinimoasă, dăruie complimente
La toți ce-mi ies în cale sau în drum;

În caz contrar, mă pasc resentimente
Că nu mai pot să-i lingușesc postum.”

Nevoia de dragoste revine obsesiv aproape în toate poeziile, chiar dacă este aprig autocenzurată. Este vorba despre experiențe trăite sau nu, dar văzute cu ochelari heliomați, un umor mai mult negru decât roz bombon. În poezii vedem toate ipostazele unei relații, de la entuziasmul mariajului la gustul amar al dezamăgirii:

„M-am măritat. Ce nopți de fericire
Am petrecut în doi! Au fost vreo nouă...
De-atunci mă port cu el ca și cu ouă,
Ca nu cumva răbdarea să-i transpire.

Ne mai iubim intens pe Lună Nouă;
Când are chef de mine-mi dă de știre
(Îmi bate cu o lingură-n tingire),
În rest, în pat ne ninge și ne plouă.”
(*M-am măritat...*)

Se pare că alegerile nefericite, făcute cu inima deschisă, sunt cel mai des invocate, cu

detașarea lucrului încheiat, din care ai tras concluziile potrivite. Doar dragostea fizică, se pare, nu ajunge într-o relație pe termen lung.

„Am cunoscut cândva un narcisist,
Era superb și mă iubea teribil;
Sărac lipit, dar îmi părea «iubibil»,
Căci observa adesea că exist.

S-a pripășit la mine-n dormitor,
Cu o sacoșă plină de bulendre,
Și l-am lăsat să-și facă-ades din mendre,
Când ne iubeam, pe masă ori covor. ”
(***Am cunoscut cândva...***)

Dar dragostea trece prin stomac și, chiar dacă
ajungi să te sature, nu ești deloc fericit... Uneori,
aceste concluzii sunt chiar brutal de realiste.

„M-am săturat să-ți spăl șosete,
Să cheltui bani pe detergent
Ori pe factura la curent,
Când tu nu ai deloc regrete.”

sau:

„Mă voi ruga la Zeus să mă ierte
Că nu(-ți) mai cânt la flaut sau la corn,
M-am săturat de mult de ouă fierte
Și să descânt un boț de unicorn.”

Problemele femeii singure, aflate la un punct de inflexiune al vârstei, sunt expuse cu un ton dulce-amăru. Dacă ofertele tinerei generații sunt rarități, ea (femeia) devine un punct de atracție pentru cei din vechea gardă, chiar dacă „împricinații” sunt priviți cu reticență:

„Eram cândva o pradă vie
Pentru mormane de tentații;
Mă hărțuiau degenerații
Cu pensioara sub o mie.

Mințeau că-s șefi în corporații,
Având termite sub chelie
Și... nici măcar de-o butelie
(Clădeam din verb fortificații).

De când mi-am preschimbat prefixul,
Fortuna-mi joacă numai feste:
Pe unii îi așteaptă Styxul,

Dar tot visează o poveste,
În care să le scrie pixul,
Chiar dacă pasta goală este.”
(*Styx și prefix*)

Una peste alta, această carte descrie cât se poate de realist problemele femeii de vârstă a doua și trebuie citită cu detașare, dar și cu empatie.

Sunt sigur că fiecare se va regăsi în paginile ei – de o parte sau alta a baricadei – și va trage concluziile necesare, fie râzând în hohote, fie surâzând amar, fie punându-și întrebări la care nu a găsit încă răspuns.

Valentin David

Cap. I

Fabule

Lupul la stână

Un lup bătrân și amețit
De foamea ce-i urla în oase,
Având și poftă de iubit,
Călătorea din casă-n... case.

Nădăjduia să prindă-n laț
Vreo trei oițe dolofane –
Una să-l sature la maț
Și alte două, cu zorzoane,

Să îi danseze din buric
Pe melodii orientale
(De-o vreme, supele la plic
Îi cauzau dureri în... oale).

Ajunse la o stână-n munți,
Secătuit de chef și vlagă,
Cu niște junghiuri în rărunți
Și cu o mină rea și bleagă.

Ieși ciobanul arțăgos
Și zece câini, voind să-l rupă,
Găsindu-l slab și răpciugos,
C-o blană de privit prin lupă:

- Ce faci aici, jupâne lup,
Care ți-e scopul și durata?
Poftești o brânză la calup
Sau o bătaie cu lopata?

Cumătrul, rupt de obosit,
Își ticlui un plan în sine:
- Aș vrea un pat pentru dormit
Și-un bol cu miere de albine!

De-o vreme-s vegetarian,
Nu mai îngér berbec sau oaie...
Am adormit lâng-un buștean,
Rănit, de-o cursă, la țurloaie.

Visam nevastă să-mi găsesc,
Dar visul mi-a murit în fașă.
M-aș mulțumi să te servesc,
Să pot să-mi cumpăr o cămașă.

Păstorul, milostiv de fel,
Îl invită la el, la stână,

Să-l răsplătească pentru zel
Și foamei să îi pună frână.

Atâta lupul aștepta,
Se instalează în bătaură;
Ceru cu vervă o cafea,
Nădăjduind la o friptură.

Primi o varză și-un cartof
(Dacă de carne „se lăsase”),
Oprindu-și anevoie-un „of”,
Un „vai” și câteva grimase.

Jură că de a doua zi
Va fi voios și apt de muncă;
Zelos, la patru s-o trezi,
Să fie aprig la poruncă.

Ochise-n pripă șase oi
Dotate – Botox, silicoane –
Ce și le-ar duce, în convoi,
Să îi danseze din „balcoane”.

După ce dansul s-ar sfârși,
Le-ar drăgosti pe săturate,
Din bot până-n picioare, și
Le-ar umple-n tihnă de păcate.

Apoi, flămând, le-ar sfârteca
Pulpița fină și zemoasă,
Ar dispărea în codru, ca
Să rupă tot de pe carcasă.

Așa fantasme-l bântuiau
Pe mamiferul plin de sine
Și-ndată, cât ai zice „hau”,
Simți cum tânăr redevine.

Din reverie-l deșteptă,
Să îi prezinte turma toată,
Ciobanul. *Looku*-l incită
Cu lâna moale și buclată.

Își stăpâni, cu chiu, cu vai,
Impulsurile bestiale,
Rămas aproape fără grai
De pofta ce-o simți în foale.

Și frânt, se-ntinse pe un stog,
Cu gândul iute să se culce,
Să nu comită-un pocinog
`Nainte de-a se da la „dulce”.

Oițele dormeau buștean,
Știind că sunt păzite bine,

Pe când cumătrul cel viclean
Abia se mai putea abține.

Crezând copoii ațipiți,
Se pitulă precum o umbră
Înspre țurcanii osteniți,
Ce nu-i vedeau privirea sumbră.

Dar ghinionul îi ținu
Și de-astă dată companie,
Fiindcă un dulău avu,
Ca prin miracol, insomnie.

Iar lupul nostru resimți
Șirag de colți în blana-i sură
Și un topor ce-i adânci
O bortă-adâncă în figură.

Morala:

Când pact cu dracul ai făcut,
Finalul nu-ți va fi ferice;
Minciuna de-o uzezi ca scut,
Destinul te va face-arșice.

Morcovul și vânăta

Un morcovel cam fandosit
Se oglindea-ntr-un strop de ploaie;
Era un june dichisit,
Cu frunze crude, ca o claie.

Ironie cu vecina lui,
O vânăta mai bătrâioară,
Își puse bunul simț în cui
Și-o „atacă” în prag de seară:

-Cumătră, oare ce-ai pățit,
Cu mina asta de bolnavă,
O mortăciune-ai înghițit
Sau ai căzut din astronavă?

Te-a zgâriat vreun limax,
De ai nuanță violetă?
Ai dat pe gât carbid, un bax,
Sau iar ai tras din țigaretă?

Te-a „pieptănat” iubitul tău,
Pensionarul din solariu,
De ai un cap de popândău
Și ești jilăvă ca-n acvariu?

Sărmana pătlăgea tăcu,
Simțindu-se inferioară;
Plângea că n-are un atu,
Că nu-i și ea o piesă rară...

Iar morcovetele glumeț
Se ridică ușor pe vine,
Ca să remarce vr'un drumeț
Din ce tărâm regal provine.

Instant, stăpânul se ivi,
Ținând în mână o găleată,
Și cât ai zice „O-la-li”,
Culese morcovi de-o salată.

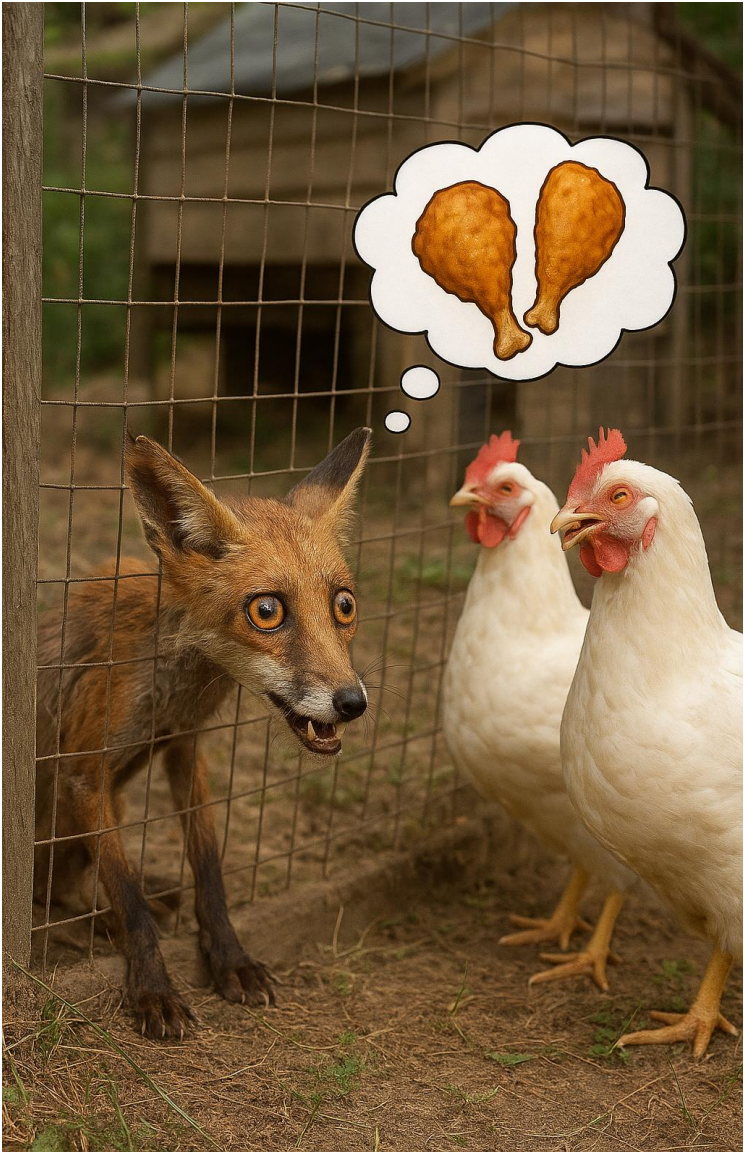
De vânătă nu se legă
(„E cam lilă pe sub axile”),

Dar morcovii îi adună
(„Cred că-mi ajung vreo două kile...”).

Legumele sfârșiră prost,
Exterminate sub cuțite,
Iar morcovul, ce crud a fost,
Pieri cu membrele sluțite.

Morala:

Convins că ești un manechin
Menit din fașă a seduce,
Vei fi tratat ca un rechin,
Când răutatea te conduce.

Vulpea și găinile

O vulpe ruptă-n gât de foame
Se furișă lâng-o poiată;
De-o lună ronțăia doar poame,
Era lividă, deșelată.

Ochi vreo două găinușe
Cu pieptul plin și pulpe fine,
Părându-i-se mai ghidușe
Și arătoase, feminine.

Pășind tăcut, ca o fantomă,
Coti direct spre ușa care
I-aduse-n față o aromă
De cărnuri bune de frigare.

În timp ce-și alegea găina
Pe care-și propunea să sară,
Simți că-i crește-adrenalina,
Când percepu-n grumaz o gheară.

Un pintenat cu creastă deasă
Și pene sure, mohorâte,
Simțindu-se la el acasă,
Era pornit să o-ntărate:

- Bine-ai venit, surată dragă,
Te așteptam de-o săptămână,
Te-ai ramolit, nu e de șagă,
Începem cura cu smântână!

Și-i arată c-un pinten mare
O cușcă în apropiere:
- Nu are rost o amânare,
De nu ai colică la fiere!

Ți-am pregătit mâncăruri fine,
Să te-ntremezi și tu oleacă,
Nevoie ai de proteine,
Plăcinta-i gata să se coacă...

Vulpița noastră hămesită
Nu așteptă finalul listei;

Își șterse-o bală, cucerită
Pe loc, de marginea batistei.

Intră în cușca lăudată,
Unde credea că-i masa plină,
Căzând din norii moi, de vată,
Pe o atavică jivină.

După o noapte grea și albă,
Un „locatar” cu colți și blană,
Având în el un scotch și-o halbă,
O căsăpi pe roșcovană.

Morala:

Atunci când foamea te cuprinde,
Dar vrei s-o stâmperi rău făcând,
Primi-vei răul drept merinde,
Și n-o să stai deloc la rând...

Licuriciul și graurul

Un licurici cam zvăpăiat,
Plutind vioi din frunză-n floare,
Credea, naiv, că-n luminat
E mai puternic ca un soare;

Că nimeni nu-i frumos ca el,
Cu aripi moi și-atât de fine,
Că locul său ar fi-n pastel –
Protagonistul cel mai „bine”.

Ba se vedea și împărat,
Diriguind momâi, insecte,
Căci stilul său necumpătat,
Frivolitatea... „nu-s” defecte.

În timp ce se visa stăpân,
În mintea lui jucându-și rolul,
Un graur mare, dar bătrân,
Cu ochi flămânzi îi da ocolul.

Fiind moșneag, deci obosit,
Nu mai spera să îl înșface,
Când se trezi instant servit
Direct în pliscul său rapace.

Preocupat de propriul șarm,
Insecta mică, luminoasă,
Nu-l observase pe „jandarm”,
Ce îl „păzea” de pe-o terasă...

Morala:

Candid de ești și încrezut,
Te paște un real pericol:
Ca vr'un dușman neprevăzut
Să te doboare-n mod ridicol.

Judecata bufniței

Într-o pădure, lâng-o moară,
Își căuta culcuș o cioară.
Era flămândă, jigărită,
Cu pana trasă ca prin sită.

De foame-i ghiorțăiau și ochii
(Vedea prin frunze-un cârd de dropii),
Când observă, după o mladă,
O uriașă, veche ladă.

Cu ultimele-i forțe, cioara
O consultă urgent cu gheara:
Era ticsită cu cireșe
Grăsune, coapte-n sumăieșe.

Lihnită cum era, se-aruncă
De parcă-i slugă la poruncă.
Deodată-apare-o vulpe grasă
(Era un exemplar de rasă).

- E lada mea! grăi vulpița.
Doar ce am fost să-mi iau o pizza.
Sleită, cioara ripostează,
Configurând cu greu o frază:

-Ești șmecheră mata, știu bine,
Dar lada m-aștepta pe mine!
Ai burta plină, nu-ți ajunge
Ce ai mâncat, că-n maț te unge?

-Nu mint, am martori: pe-Aricilă,
Pe liliacul brun, Dănilă,
Și-o cârțiță foarte cinstită,
Ce în franchețe e vestită!

E treaba mea cât bag în mine,
Iar de te-opui și nu-ți convine,
Te chem acum la judecată,
La bufnița cea bucălată!

Cu o speranță cât chibritul
Și tot crescându-i apetitul,

Săraca pasăre aprobă
Să vadă cucuveaua-n robă.

Aceasta nu dormise bine
De bâzâitul de albine,
Dar acceptă împricinații,
Mișcându-și greu carbohidrații.

Când cei trei martori se iviră
Și-unul de altul se ciocniră,
Înaripata învățată
Se luminează la chip deodată:

-Cum de-ați văzut roșcata, lada?
Ia terminați cu mascarada,
Căci sunteți orbi cu toți, pe bune,
Și cei mai falși din regiune!

Plecați din fața mea îndată,
Că-mi pun bărbatul să vă bată!
Corvida e câștigătoare,
Drept să păstreze lada are.

Vulpea-nghiți gălușca iute,
Cu plombele-n ciulini căzute,
Iar cioara se-nfruptă, candidă,
Visând acum o hesperidă.

Morala:

Când judecata este dreaptă,
Se „cam” primește după faptă –
Minciuna nu mai poate-nvinge,
Căci ipocritul nu convinge.

D-ale măgarului

Un biet măgar gonit în lume
De un stăpân extrem de sadic
(Silit de-acesta să consume
Scaieți la mic dejun, sporadic),

Ajunse lângă o pădure,
Lihnit și c-un picior în groapă,
Sperând să dea de fragi și mure
Sau barem de un strop de apă.

Și cum era miop, săracul
(Nu de acum, din tinerețe!),
Crezu că întrevede lacul,
În zare, printre umbre crețe.

Cu ultime puteri, jivina
Se îndreptă spre luciul straniu,
Și-află că lângă rădăcina
Stejarului era un craniu.

Crezând că-i un coleg de turmă
Fugit și el din bătătură,
Ce rupt de foame sau de gurmă*,
Pierise la o cotitură,

Simți că îl cuprinde-angoasa,
La gândul că i-e scris destinul,
Și-urmând să fie „ras” cu „coasa”,
Nu și-a făcut măcar vaccinul.

Pe când dorea să se întoarcă
Spășit acasă, la oițe,
Văzu pe iarbă-un bun de marcă –
Un telefon deștept, de fițe.

Acesta, luminat de soare,
Se-aseamnă c-un ochi de apă –
Lucea, făcând reflexii clare,
Căznind măgarul să priceapă.

Asinul, bleg și scurt la minte,
Crezu că-i un extraterestru,

Care-n puținele-i cuvinte,
Îl confunda cu un maestru:

„Alo, alo!” spunea robotul,
C-o voce clară, bărbătească.
Blănosul își întinse botul,
Uitând să ragă ori să pască.

„Cu cât respect mi se-adresează
Străinul de prin alte sfere!
Impun respect, căci sunt de vază”,
Gândi măgarul cu plăcere.

„Un tip ca mine se descurcă
Și singur cuc în lumea mare,
Nu e stupid precum o curcă,
E mai puternic decât pare”.

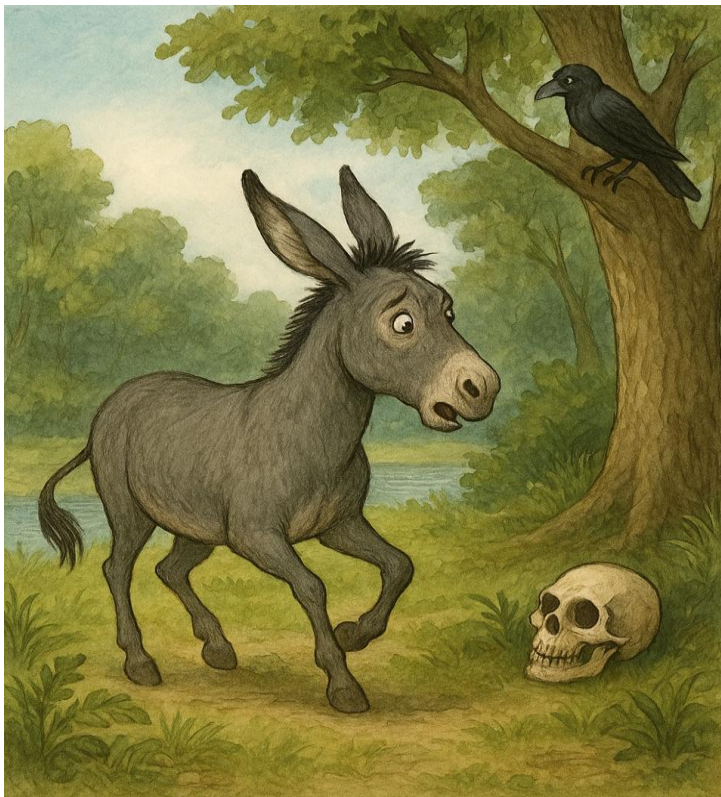
Și plin de vervă, Măgărilă
Sări ca apucat de streche,
Dar bucuria-i infantilă
Plonjă într-o fântână veche –

Acolo își găsi sfârșitul,
Slăbit de foame și de sete
(Murind cu el odată mitul
C-asinii-s mai deștepți cu plete).

Morala:

Deșteptăciunea e norocul
Ce nu ți-l poate da străinul;
Nu o primești la kil, cu trocul,
Ci ți-o aduce-n dar destinul.

***gurmă:** Boală infecțioasă a mânjilor și a cailor tineri.
(DEX)

Furnicile pacifiste

O ceată de furnici flămânde
Se aciuase lâng-o moară;
Cu pași apatici, tremurânde,
Simțeau că foamea le doboară.

Găsind un bob de grâu pe iarbă,
Se socoteau să-l devoreze,
Dorind în primul rând să-l fiarbă,
Și-apoi, cu sârg, să îl paseze.

O parte își dorea să-l coacă,
Iar altele să îl conserve,
Muiat cu grijă-ntr-o băltoacă,
Și pentru iarnă să-l rezerve.

Pe când se ciondăneau, confuze,
Nehotărâte și nervoase,
Învinuite că-s obtuze,
De câteva furnici mai grase,

Veni o altă ceată-n cale,
Cu generalul ei în frunte:
- Acesta-i bobul meu din vale!
Vorbi sub pletele-i cărunte.

L-aduse-aici pesemne vântul,
Că nu-mi explic altcum minunea.
Nu fabulez, vă dau cuvântul,
Mă știe toată regiunea!

- Ia lasă-te de baliverne!
Rostiră primele insecte.
Suntem stăpânele eterne
De pe acest pământ, și drepte!

Nu a plouat de-o săptămână,
De unde vânt, s-aducă bobul?
El hrana noastră-o să rămână,
Și nu mai face pe zgârciobul!

Iar șefii celor două cete
Trăgeau, pe rând, de grâul verde,

Mânjindu-se cu epitete,
Căci nimeni nu voia a pierde.

- Propun să ne luptăm în pace!
Se auzi o voce slabă.
Se pot descoperi mijloace
Să câștigăm, cumva, degrabă.

- Și care ți-e ideea, frate?
Rosti o alta din mulțime.
- Ne războim, pe apucate,
Doar cu a minții ascuțite.

Ca să pricepeți: fiecare
Va insulta dușmani pe rupte,
Fără lovire, atacare,
Excluse mușcături sau lupte.

- Ideea ta e genială!
Găsiră șefii de plutoane.
Și iute, fără șovăială,
Se înșirară pe coloane:

- Păduchi de mușuroi! Gânganii!
- Ronțăitori de paie goale!
- Firimituri la orătării!
- Lingăi de resturi! Animale!

-Soldați de cârpe, biete umbre!
-Rătăcitori prin vechi latrine!
-Figuri rahitice și sumbre!
-Scărmănătorii de ruine!

Se întreceau în „declarații”,
Cu vervă spuse, iscusință
(Urmând ca, mai apoi, jurații
Să țină-n pripă o ședință).

Pe când cotrobăiau în sine,
Ca să găsească noi ofense,
Plonjă tăcută, prin verbine,
O cioară cu penițe dense.

Ateriză pe bobul care
Stătea înșigurat deoparte,
Și-l înghiți, urmând să zboare
De „bătăuși” cât mai departe.

Furnicile tăcură-ndată,
Cuprinse simultan de jale.
O gâză oarbă, la cravată:
- Ajuns-am, oare, în Finale?

Am biruit? Ce se petrece?
Nu conțeni să (se) întrebe.

- Ne-am îmbătat cu apă rece,
Îi zise unul mic din plebe.

Grăuntele-l fură o cioară.

- Dar valorificăm eroarea!

- Ce tot vorbești? - E pace iară,
Căci ne-am manifestat valoarea!

Nu s-a vărsat un strop de sânge,
N-a fost pierdută nicio viață,
Și chiar dacă de foame plânge,
Furnica e-o descurcăreață!

Morala:

Și când ne războim „în pace”,
Iar demnitatea nu sucombă,
Apar ființele rapace –
Ne lasă vii, dar fură-n trombă.

Testoasele și iepurele

Lâng-o pădure desfrunzită,
Trăiau în tihnă trei țestoase,
Ce sub postura lor smerită
Erau istețe, generoase.

Tot pe acolo apăruse
Un iepure cu-a sa consoartă.
Fiind cam certăreț, el nu se-
-ndura fâneața s-o împartă.

Ba mai râdea, cam des și tare,
De mersul leneș de reptile,
Spunând că dânsu-i apt să zboare,
Nu are umblet de fosile.

Sătulă de miștocăreală,
Ca de pelin sau pere acre,
Cu nervi sub tărtăcuța-i cheală,
Uitând de gânduri pure, sacre,

O broască le propuse-n pripă
În pace să se războiască –
Ea și suratele-n echipă
(Sătule să se necăjească

De-a lui batjocură imensă),
Urmând să umble fără preget
(Și fără-un dram de recompensă),
Cu pășitura cât un deget.

Iar Urechilă-n salturi ‘nalte,
Să avanseze-atât cât poate,
Dar fără de opriri în halte
Ori prin orașe sau prin sate.

O zi întreagă să dureze
Această luptă fără larmă,
Iar dreptul să accelereze
Să fie unica lor armă.

Suratele-și dădură-acordul,
La fel și săltărețul Rilă,

Care simți că-i sună cordul,
Ca două bombe, sub axilă.

Porniră broaștele, încete
Ca dup-un somn de două ere,
Uitând de foame și de sete.
Știind că-i apt și în putere,

Se avântă zglobiul, sigur
Pe-al său elan indubitabil
(Credea că-i hărăzit, desigur,
Cu un talent... nevariabil).

Trecând o vreme, îngâmfatul
Simți un junghi în coasta-i dură,
Ce-l informa cum că ficatul
Îi face iarăși o figură.

Se-ntinse iute, ca o rămă
Sau ca un melc pe iarba udă,
Știind c-odihna îi dărmă,
Complet, neîntrerupta trudă.

Dar iată că veni apusul...
Țestoasele, cu ritm integru,
Obișnuite-n timp cu dusul,
Aveau vigoare ca un negru.

Și pas cu pas, ca niște gloabe
Ce-aproape că-și vedeau sfârșitul,
Ajunseră, chiar... „pe silabe”,
A-l depăși pe sus-numitul.

Acesta-și declară eșecul
În lupta fără de pistoale,
În timp ce i se-aprinse becul:
„Mârtoagele mi-au dat la gioale”.

Morala:

Când aroganța te sufocă,
Și crezi ești maestru-n toate,
Devii, din tare ca o rocă,
Un exemplar hulit de gloate.

Găinile rivale

Într-o căsuță de sub munte
Trăia o babă văduvioară.
Ca să adune de-un grăunte,
Munca din zori și până-n seară.

Avea femeia o poiată
Cu resturi de găini – vreo două;
Din ele, una bucălată,
Prea dolofană ca să ouă.

Cealaltă, slabă ca o scoabă,
Făcea un ou pe dimineață,
Nu în lentoare, ci în grabă,
De parcă le-ar fi dus la piață.

Tot întâlnindu-se la hrana
Ce baba le-arunca în silă,
Se ciondăneau... cum coțofana
Și-ascute vocea rea, ostilă.

- Cred că de-acum mi se cuvine
Mai multă iarbă decât ție,
Căci am probleme mari, sangvine,
Și un pustiu de anemie!

Tu nu produci, parol, nimica,
Muncesc pe brânci și pentru tine,
Mi-s galbenă ca filimica
Și am dureri în intestine!

Așa se plânse uscățiva
La găinușa cea grăsună,
Ce-nfuleca de zor din stiva
De iarbă proaspătă și bună.

- Propun să ne luptăm în pace
(Rosti deodată rotofeia),
Că doar nu suntem dobitoace,
Paiate ce le-nvârți cu cheia!

Hai să cotcodăcim cu vervă,
Atât cât ciocul ne mai ține!
La o adică, se observă:
Câștigătorul nu-i oricine!

Zis și făcut! Dar costeliva,
De-atâtea posturi, fără vlagă,

Abia își adună saliva,
Scoțând o voce cam... oloagă.

Pe când găina cea grăscioară,
Hrănită bine și forțoasă,
Cântă cu patos până-n seară,
De scoase oamenii din casă.

Ieșind, normal, triumfătoare
(În timp ce Slaba leșinase),
Crescu de-atuncea și mai mare,
Căci mai mult grâu revendicase.

Morala:

Deci viața nu-i deloc cinstită,
Pe harnic des îl asuprește,
În timp ce leneșul „e-n pită”,
Din truda altuia sporește.

Cap. II

Parodii

Amintiri

(parodie după poezia *Iertări*
de Camelia Morda Baciuc din Vinerea – Cugir)

Vreau să te uit acum, încă o dată,
Topitu-mi-ai și frișca de pe tort
Cu „patima”-ți nebună. Să mă bată,
De n-ai fi viu, aș crede că ești mort!

Cât mă arai pe vremuri... și-ncă bine!...
Aveai obsesii și cu calul meu,
Mă atrăgeai cu vicii masculine –
Din trupu-aprins rămas-a un deșeu.

Cum mă umpleai întruna de păcate!...
Doar tu știai rugina să-mi tocești.
Mă spovedeam la popa pe-apucate
(Pe lângă tine-aveam și-un banc de „pești”).

Mă voi ruga la Zeus să mă ierte
Că nu(-ți) mai cânt la flaut sau la corn,
M-am săturat de mult de ouă fierte
Și să descânt un boț de unicorn.

Iertări

(poezia parodiată –
autoare: Camelia Morda Baciuc)

Vreau să te iert acum, încă o dată,
Oricât mă vei zidi între tăceri.
Trecut prin porți închise să străbată,
Unească-ne în ce am fost mai ieri.

Încerc și azi să te-nțeleg mai bine
Cu gândul obsedant de-un început.
Ignor mereu capricii masculine,
Ce niciodată nu le-am priceput.

Îți împrumut iertarea de păcate,
S-o folosești când simți că poți ierta,
Și-n spovedanii de-amintiri uitate,
La capăt de pământ ne vom ruga.

Ne vom ruga iertarea să ne plouă
Cu stropii mari de apă târnosită,
Spălând blestemul împărțit în două,
Între noi doi și-o viață irosită.

Soacra căt̃re noră

(parodie după poezia *Decebal căt̃re popor*
de George Coșbuc)

Vai, nunta asta m-a pierdut,
Dar dacă fiu-meu te-a vrut,
Ajuns-ai să îmi fii călău
(Să nu m-arunc la gâtul tău!).
E rău destul că te-ai născut,
Ce poate fi mai rău?

De-ai fi venit din cer, pe nori,
Nu te-aș urî mai mult. Să mori
C-un măr în gât, dar otrăvit
(Să-mi fie gândul aurit!),
Că vreau din fața mea să zbori,
Așa cum ai venit!

.....

De parcă unsă-ai fost cu unt,
Perfidă până-n amănunt,
Știută de-un întreg popor
Că agățai, pe la Obor,
Cu *lapidarul* tău veșmânt,
Naivi, pentru amor.

Nici dacă-ar fi avut un scut,
Băiatul meu nepriceput
Și liniștit ca un piseu
N-ar fi scăpat de-al tău... „zăvoi”.
L-ai dat la mulți cu împrumut,
Sămânță de strigoi!

Eu nu mai am nimic de spus!
Voi brațele jurând le-ai pus
Pe-altar! Ai dat de-un maimuțoi
Ce îți procură euroi,
În timp ce tu, și jos, și sus,
Ai purici în convoi!

Decebal către popor

(poezia parodiată – autor George Coșbuc)

Viața asta-i bun pierdut
Când n-o trăiești cum ai fi vrut!
Și-acum ar vrea un neam călău
S-arunce jug în gâtul tău:
E rău destul că ne-am născut,
Mai vrem și-al doilea rău?

Din zei de-am fi scoborâtori,
C-o moarte tot suntem datori!
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit;
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori câine-nlănțuit.

.....

Ei sunt romani! Și ce mai sunt?
Nu ei, ci de-ar veni Cel-sfânt,
Zamolxe, c-un întreg popor
De zei, i-am întreba: ce vor?
Și nu le-am da nici lor pământ
Căci ei au cerul lor!

Și-acum, bărbați, un fier și-un scut!
E rău destul că ne-am născut:
Dar cui i-e frică de război
E liber de-a pleca napoi,
Iar cine-i vânzător vândut
Să iasă dintre noi!

Eu nu mai am nimic de spus!
Voi brațele jurând le-ați pus
Pe scut! Puterea este-n voi
Și-n zei! Dar vă gândiți, eroi,
Că zeii sunt departe, sus,
Dușmanii lângă noi!

Acum

(parodie după poezia **Acum**
de Miha Dragomir)

Acum e bine. Iar avem găini.
Nu mai mâncam de-o vreme ouă. Frica
De a nu consuma-n curând ciulini
M-a colorat la ten ca filimica.

Și chiar nainte de a fi știut
Că am rămas în pană de-ouătoare,
Îmi pregătisem mult piper și sare,
Pentr-o omletă fără conținut.

Mai am în curte doi motani meschini,
I-aș da numaidecât, chiar pe nimica;
Găsit-u-i-am pe spate, arhiplini –
O digerau cu spor pe Cotcodica.

Acum

(poezia parodiată – autor Mihai Dragomir)

Acum e bine. Iar suntem străini.
Nimic din mine nu-i al tău. Nimica.
Tăceri și-atât, trecând prin brazi și pini,
S-au dus de mult nesomnu-n doi și frica.

Și, ca-nainte de-a ne fi știut,
Redevenim persoane singulare.
Avem un cer și-o noapte fiecare,
Acum e bine – nopțile-au tăcut.

De-atâtea ne-mpliniri suntem prea plini,
Nici așteptarea n-o mai știm, nici frica.
Suntem și-n noi și între noi străini.
Din tine nu-i nimic al tău. Nimica.

Dacă aş fi fost bărbat

(parodie după poezia **Gelozie**
de George Topîrceanu – varianta 1)

Dacă aş fi fost bărbat
(Absolut din întâmplare),
N-aş fi fost un oarecare,
Ci un domn adevărat.

Nu vr'un laş sau puturos,
Nu Don Juan sau Casanova,
Care să învârtă slova,
Ca să pară-un firoscoş.

Chiar cu minte de copil,
N-aş poza în idiotul
Care încasează „ciotul”,
Ca un pământău umil.

Aș avea o burtă mare
Și aș fi un mucalit,
Mai urât sau mai iubit,
Absolut din întâmplare!

Dacă m-aș fi măritat

(parodie după poezia ***Gelozie***
de George Topîrceanu – varianta 2)

Dacă m-aș fi măritat
(Absolut din întâmplare),
I-aș fi spus că-s fată mare
Și că-s bună de arat.

N-aș fi fost o soață rea
(Coțofană, mătrăgună);

Aș fi mers doar împreună
Cu al meu la birt să bea.

Cu-nțelegere și tact,
L-aș fi dus la păcănele,
Loto, rummy, iar manele
Îi cântam cu ritm intact.

Și având un suflet mare,
N-aș fi refuzat deloc
Pe prieteni să-i invoc,
Absolut din întâmplare!

Gelozie

(poezia parodiată – autor George Topîrceanu)

Dacă nu ne-am fi ntâlnit
(Absolut din întâmplare),
Tu pe altul oarecare
Tot așa l-ai fi iubit.

Dacă nu-ți ieșeam în drum,
Ai fi dat cu bucurie
Altuia străin, nu mie,
Mângâierile de-acum.

Ai avea și vreun copil
Care, poate (idiotul!),
Ar fi sămănat în totul
Cu-acel tată imbecil.

Dar așa... ce lucru mare
Că-ntr-o zi ne-am întâlnit
Și că-s foarte fericit,
Absolut din întâmplare!

Rondelul tău

(parodie după ***Rondelul meu*** de Valentin David)

De la distanță, pari un om normal,
Deși ai o lacună de parale
Și bântui toată ziua prin spitale,
Căându-ți cateterul vezical.

În cap ai păsări și-alte animale,
În corp, un apetit cvasi-mortal;
De la distanță, pari un om normal,
Deși ai o lacună de parale.

În tine porți un dor de capital,
De vremuri când n-aveai dureri renale
Și nu beai argint coloidal –
Azi toate-s numai vise inegale.

De la distanță, pari un om normal...

Rondelul meu

(poezia parodiată – autor David Valentin)

De la distanță, par un om normal:
Am cap și patru membre inegale,
O burtă, crize reumatismale
Și greutate – peste un chintal.

În cap am păsări și-ale animale,
Cântând dumnezeiește sau banal,
De la distanță, par un om normal:
Am cap și patru membre inegale.

În mine port fiorul ancestral,
Plutind cu două aripi colosale,
Ca un Icar, în zborul sideral,
Și când mă chinuiesc dureri de șale.

De la distanță, par un om normal

Capra cu trei iezi

(parodie după povestea „Capra cu trei iezi”
de Ion Creangă)

O capră (miss într-ale sale)
Se-ndrăgosti de-un pierde-vară –
Un as în pușcă și pumnale,
Ce-n dormitor părea o fiară.
Urmă o nuntă ca în basme,
Cu invitați din lumea mare
(Visa mireasa la orgasme,
Ca un gurmand la sos și sare).

Dar după luna cea de miere,
Care dură vreo patru zile,
Sătul de casă și muiere,
De soacră și bunici senile,

Se duse bietul ginerică
Unde-nțârcase mutul iapa,
Simțind că i se face frică
Să nu îi sape soața groapa.

Rămase capra „cam” borțoasă,
Cu buzele-n tandem umflate,
Și trase, de Cotnari, o Grasă,
Pe gât, să-și uite din păcate.
Sorocul îi sosi și, iată,
Născu tripleți după o vreme,
Motiv s-o facă iarăși lată,
Pe tatăl lor să îl blesteme.

Printre sughițuri și angoase
Că singură-și va crește plozii,
C-o ură grea se înarmase,
Că o prostiră toți nerozii.
Simțindu-se „destul” de vie
Ca să profite că-i frumoasă,
Și neștiind o meserie
Ce să-i aducă pâine-n casă,

Se apucă de videochat-uri,
Convinsă că va face față,
Sfidând, rebelă, orice sfaturi,
Cu gând la para mălăiață.

Jupânul Lup, vecin de codru,
Tânjea de mult la coapsa-i fină
Și căuta atent un modru,
Să o invite scurt la cină.

Scotea oftaturi prin toți porii,
Pozând în tânăr melancolic;
Îl încurcau doar iezișorii,
În planul său cel diabolic.
Veni o zi în care tipa
Plecă să-și facă manichiura,
Așa că lupul, lipa-lipa,
Voi să deie lovitura.

Se năpusti în curtea plină
De izul proaspăt de Rexona,
Și cu o grabă necreștină,
Porni să scotocească zona.
Pe primii doi îi prinse iute,
Că nu știură de pericol,
Crezând că vrea să îl ajute
(Un gând naiv și chiar ridicol).

Al treilea o tuli, săgeată,
Direct în hornul de la sobă,
Sub răsuflarea-i sacadată
Simțind pornirea xenofobă.

Îi puse lupul să semneze
Câte-o scrisoare de adio,
Cum c-ar pleca să se distreze
La Barcelona sau la Rio,

Luându-i iute-n cârca-i tare,
Ca să-i arunce într-o vale.
Uită de iezișorul care
Știa tendințele-i brutale.
Veni și capra, înțolită,
Cu unghiile lăcuite;
Era în formă, cherchelită,
Și-i cam zburdau din „circuite”.

Fiind prea liniște în casă,
Intră la bănuieli îndată,
Și cu o voce siropoasă
Strigă cu gura-i bucălată:

*-Trei iezi iubăreți,
Ușa mamei descuieți,
C-are mama țâțe pline,
Cu lăptic pentru grisine,
Și ierbiță succulentă,
Busuioc și-un pic de mentă,
Pătrunjel și rozmarin,
Să vă-nviorați puțin,
Morcoveți și dovlecel –
Pansament la pântecel!*

Ieșind tiptil, precum o umbră,
Ieduțul ce se ascunsese,
Îl demască o mină sumbră,
Dar și negreala de pe fese.
Aflând căprița de cumătru',
Că-i păcălise copilașii,
Se jurui pe Sfântul Pătru
Să se răzbune, ca apașii,

Pe ticălosul ce-i răpise
Odraslele neprihănite
(Crezuse că se pocăise
De faptele-i „mai” necinstite).
Își puse-n buzunare șișuri,
Luă nunceakul din cămară,
Și pitulată prin tufișuri,
Se duse la colțos spre seară.

Intră ușor, ca o felină,
În vizuina de cinci stele;
Pe-o blană grea de hermelină,
Jupânul asculta manele.
Văzând căprița aranjată,
Cu *mini-jupe* și manichiură,
Simți c-ar vrea să o străbată
De la picior pân' la nervură.

Aceasta nu-l lăsa o clipă
Să își revină din uimire,
Și trase cu nesaț din pipă,
Privindu-l lung, cu obidire.
Iar până să deguste lupu'
O vizită inopinată,
„Dormi” și se trezi la UPU,
În gips, din talpă la cravată.

Căprița scalpu-i retezase
Și îi remodelă figura,
Cu tot cu colți și până-n oase,
Apoi îi răsuci postura.
Se termină cu bine totul,
Căci își găsi băieții-n viață,
Din fiară mai rămase ciotul
Și-un smoc penibil de mustață...

Cap. III
Umor
(la) liber

Nuntă cu surprize

Am început de ieri să mă îmbrac,
Poimâine merg la nuntă – soacră mare;
Loganu-așteaptă leneș în parcare,
Iar tu îți calci cu apatie-un frac.

Ne punem anevoie în mișcare
(Căldura asta iar ne-a pus capac);
Avântul nostru dionisiac
Își dă, în silă, ultima suflare.

Pe când ajungem, veștezi, la mireasă,
Îl văd pe mire galben ca un tort –
Băuse-n pripă-o țuică, dar de casă,

Luându-l cu leșin de la efort.
Mireasa se schimbase-n negru, ca să
Apară adecvată lângă mort.

Rondelul ispitei

Păcatul Evei zace în femeie –
În coasta lui Adam, cam ruginită.
De secole întregi e ispitită
Să-l joace-n tălpi când simte o scânteie.

Că e fotomodel sau rotofeie,
Mai jos de burtă poartă o pepită;
Păcatul Evei zace în femeie –
În coasta lui Adam, cam ruginită.

La miere are-un lacăt fără cheie,
Când vrea s-o bănuiești neprihănită.
Ar fi cu siguranță mai cinstită,
De n-ar voi s-o urci pe curcubeie.

Păcatul Evei zace în femeie...

Beleaua din dormitor

Nevastă-mea e ruptă din poveste –
Frumoasă foc, de zici că e o zână!
I-ar degusta din nuri, ca din smântână,
Numai gealați cu creiere modeste.

M-a scos chiar astăzi unul din țâțână,
Cu un calup de glume indigeste
(Spunea că i-a urcat cândva pe creste
Și i-a sorbit molatic din fântână).

Împovărat, cu fruntea tot mai tristă,
La fiecare colț prevăd un „fost”;
Îl tai în mintea-mi creață de pe listă

Și îl transform pe dată în compost,
Dar paranoia-n capul meu insistă –
Mă simt un ren captiv în avanpost.

Primăvara buclucașă

(pantúm)

Primăvara se ițește
Peste dealuri, peste tot;
Într-o baltă moare-un pește,
În al broaștelor complot.

Peste dealuri, peste tot,
Ghiociei scot căpșorul;
În al broaștelor complot
Calcă ziua cu piciorul.

Ghiociei scot căpșorul,
Cucu-ncepe să se-audă;
Calcă ziua cu piciorul
Lâng-un cap de caracudă.

Cucu-ncepe să se-audă
Peste vârfuri de salcâm;
Lâng-un cap de caracudă
Bine-ar merge un tacâm.

Peste vârfuri de salcâm
Zboar-un graur nebunatic;
Bine-ar merge un tacâm
În cadrul melodramatic.

Zboar-un graur nebunatic,
Dând cu țeasta de-un copac;
În cadrul melodramatic,
Se zbârlește-un pitpalac.

Dând cu țeasta de-un copac,
Bietul graur se sfărâmă;
Se zbârlește-un pitpalac,
Iar copacul se dărâmă.

Bietul graur se sfărâmă –
Se întrec în aer pene,
Iar copacul se dărâmă,
În lungi țipete obscene.

Se întrec în aer pene,
În spectacolul bizar;

În lungi țipete obscene,
Vine-un greier de la bar.

În spectacolul bizar,
Mangă beat, se-mpleticește,
Vine-un greier de la bar;
Primăvara se ițește.

Gazel

Prietenul îți este ca un frate –
Te scoate din necaz, te bagă-n rate.

Se-aruncă după tine-n orice apă,
Dar, ce să vezi? Nu știe să înoate.

Și sare-n sus la orice provocare,
Trăgându-se apoi, încet, pe spate.

De sărbători te sprijină cu râvnă,
Lăsându-ți farfuriile... curate.

Iar soața des ți-o plimbă și cu grijă,
Spunând că dintr-un spleen adânc o scoate.

Prietenul îți este alter ego –
Cât timp câștigă, tu vei da din coate.

Ți-e sufletul-pereche, poți fi sigur;
Tu vrei să-l vezi, el vrea singurătate.

Și doar în doi vă bucurați de viață:
Tu ești șomer, el are facultate.

Dispare-atunci când lumea ți-e mai dragă,
Dar spune că te ajută-n tot și toate.

Să ai prieteni este-o aventură,
Pe timpul tău au exclusivitate.

Iubirea lor e unică, mortală,
Atâta timp cât ai utilitate.

Te caută constant, cu osârdie,
Când locuiești în vile sau palate,

Dar uită drumul către tine-n grabă,
De ești șomer sau tot mai în etate.

Prietenia, lucru de valoare,
Te lasă cu rezervele... „crăpate”.

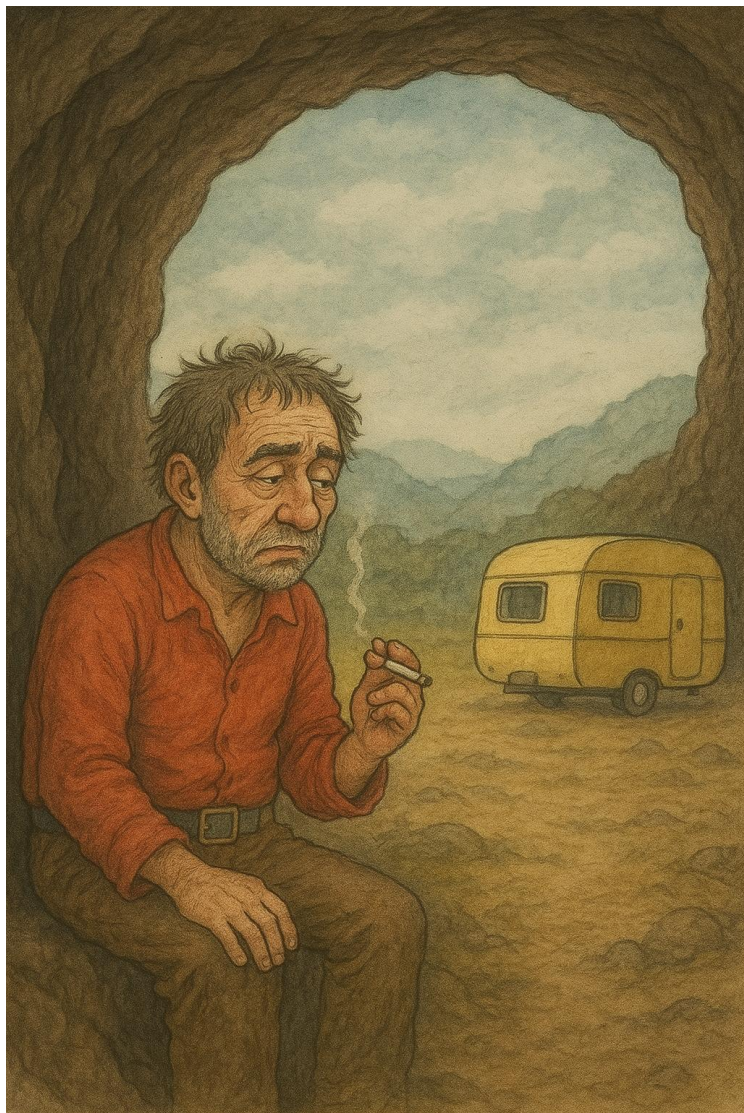
Iubitul meu hoinar...

Iubitul meu hoinar prin vaste grote,
Pe care le-ai săpat cu-avântul magic,
Destinul s-a întors în contra-ți, tragic,
Nu mai prestezi amor la-nalte cote.

Azi, performanțele ți-s slabe anecdote,
Succesul are-un suflu hemoragic,
Și doar în visul tău cu iz pelagic
Mai curentezi pipițe prin rulote.

Ne-am regăsit, mai ai un dinte-n gură
Și-un fir de păr îți tremură spasmodic;
Să te sărut e-o-ntreagă aventură.

Ești ca un rubaiat știrbit prozodic,
La care, de nu-i umblu la structură,
Devine, dintr-un mistic vers, parodic.

Styx și prefix

Eram cândva o pradă vie
Pentru mormane de tentații;
Mă hărțuiau degenerații
Cu pensioara sub o mie.

Mințeau că-s șefi în corporații,
Având termite sub chelie
Și... nici măcar de-o butelie
(Clădeam din verb fortificații).

De când mi-am preschimbat prefixul,
Fortuna-mi joacă numai feste:
Pe unii îi așteaptă Styxul,

Dar tot visează o poveste,
În care să le scrie pixul,
Chiar dacă pasta goală este.

Meniu grăbit

M-am pus să-mi fac rapid o ciorbă,
Ca să îmi satur foamea vie,
Dar am uitat de butelie,
De când veni vecina-n vorbă.

Așez ciuperci cu acribie
Într-o tigaie cam diformă
Și ies grăbită pe platformă,
Cuprinsă de melancolie:

Reșoul nou e dus pe copcă,
Iar soba veche e-n ruină,
La gaz, factura mă termină –
Îngurgitez lejer o vodcă.

Îndată viața-mi pare lină,
Și foamea nu-mi mai dă târcoale;
În întunericul din oale
Întrezăresc o lună plină.

După-nchinări colocviale,
O văd cvadruplu pe vecină...

Nu mi se-arată...

Nu mi se-arată junul Făt-Frumos
(E încă supărată ursitoarea);
Avui un pretendent cu-obrazul gros,
Și-al doilea semăna cu sperietoarea.

Am așteptat o lună să-mi revin
Din șocul cauzat de ghinioane,
Apoi m-am înhămat la încă-un chin:
Al treilea locuia peste oceane.

Cu cinci iubite-n fiecare port
Și nici măcar o casă în dotare,
Era în căutare de confort,
Dormind într-o rulotă din parcare.

Am încercat pe loc un antidot –
Chiar am găsit: un pianist celebru;

Servind în doi o sticlă de Merlot,
Văzui că-n cerul gurii era negru.

Pe când eram pornită să disper
(Mă scufundam în crâncene depresii),
Am întâlnit un băiețuș prosper,
Dar bătuit de-amarnice obsesii.

La psihiatru-ndată l-am trimis,
I-am luat bon și i-am ținut și rându',
Dar doctorul mi-a declarat concis:
„Pe ăsta-l va salva «decât» comăndul”.

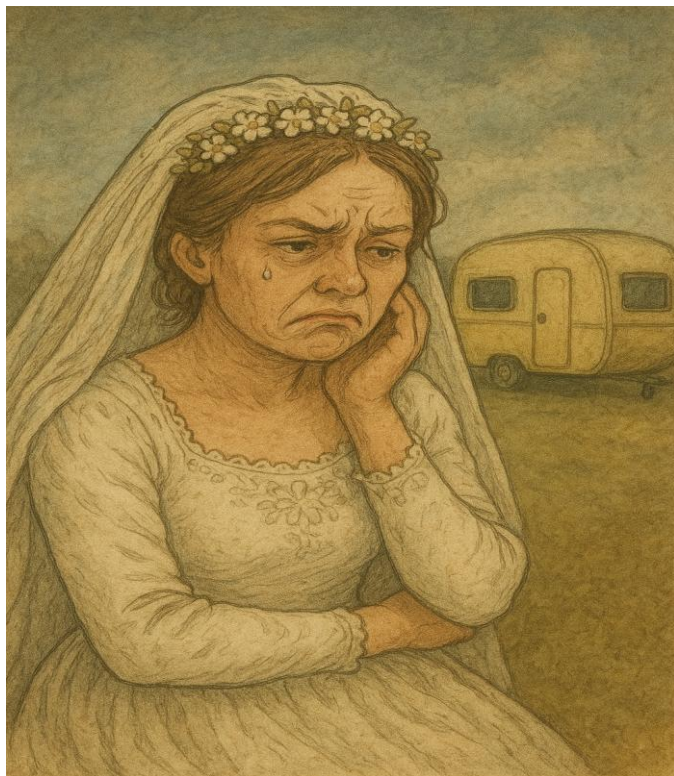
În panică eu am intrat instant:
Mi-e frică să n-ajung fată bătrână,
Dar m-a scăpat un Don Juan galant –
Avea și stil, și mai avea și vână.

Ușor plutind, mireasă mă visam;
Aterizai din nourii amețită:
Superbul „ginerică”, tam-nisam,
Mă anunță că-i ros(t) de-o hepatită.

De-atunci, la mănăstiri mă reculeg,
Ori pe la ghicitoare-mi las arginții,
Ca să-mi găsesc un partener „întreg”
Și fără de nămol în apa minții.

Mă urmărește crudul nenoroc,
Mi-am dat apartamentul pe-o himeră,
Când... apăru „alesul” la soroc:
Trăim în doi din renta-i viageră.

M-amorezai de-un credientier
Dispus nimicul propriu să împartă;
Nu mi-a păsat că are cazier,
Măcar putem să flămânzim cu artă.

M-am săturat...

M-am săturat să-ți spăl șosete,
Să cheltui bani pe detergent
Ori pe factura la curent,
Când tu nu ai deloc regrete.

Avem un stil incongruent
De-a „sparge” banii – tu, pe fete,
Pe băuturi și țigarete,
Iar în cămin ești impotent.

De astăzi mi-am băgat „concediu”
Și am plecat, un timp, la mama.
Nu te gânde la un asediu,

Că-ți tai speranțele cu lama!
M-am hotărât să ies din mediu,
Ca să(-ți) împiedic melodrama.

Stăteam de-o oră...

Stăteam de-o oră-ntinsă pe șezlong,
A liniștii și plictiselii roabă,
Când văd că de la poartă strig-o babă,
C-o voce ascuțită, ca de gong.

Era doar os și piele, ca o gloabă,
Și-naltă, parcă sta pe-un piciorong;
Pe țeasta-i semicheală, un fiong*
(Părea extraterestră de pe-o navă).

Mă pregăteam bagheta să și-o scoată,
Să mă transforme de îndată-n broască.
De dup-o strungăreață foarte lată,

De care o durea, precis, la bască,
Îmi spune doar că vinde o salată
Și că mi-o dă redusă, fi'ndcă-i flască.

***fiong:** fundă (făcută din panglici cu ciucuri) purtată de femei ca podoabă (pe cap) – Îrg (DEX).

Persuasiune

Sunt unsă cu-alifii și zeci de iruri,
Să mă strecur prin viață-n ritm de twist;
La ușă-mi stau admiratorii-n șiruri...
Pe rând, cinstit le spun: - *Ești „finalist”!*

Mărinimoasă, dăruie complimente
La toți ce-mi ies în cale sau în drum;
În caz contrar, mă pasc resentimente
Că nu mai pot să-i linguesc postum.

Pe șefi îi perii-ntruna, chiar de-s „lună”
Și n-au un fir de praf pe omoplat;
Atuncea știu că treaba(-mi) merge strună,
Iar „locul” meu sclipește de curat.

Sunt toată-un zâmbet și-o bunăvoință,
În grații și talente excelez;
Modific roluri din obișnuință,
Sunt sinceră chiar și când plagiez.

Distihuri absurde

Iubitul meu e-un trântor de succes,
Când vede miere, dragostea-i dă ghes.

De-i vine dorul de cuvinte slute,
Închide gura, ca să nu strănute.

Un papagal e un prieten bun,
Te-njură la momentul oportun.

Vecinu-mi bate în calorifer,
Ca să-mi transmită că-i un mamifer...

Am devenit de azi *miserupistă*,
Iau locul doi și-s singură pe pistă.

Mai dă cu mine muza de pereți;
În loc să scriu, plivesc la castraveți...

M-am măritat...oo

M-am măritat. Ce nopți de fericire
Am petrecut în doi! Au fost vreo nouă...
De-atunci mă port cu el ca și cu ouă,
Ca nu cumva răbdarea să-i transpire.

Ne mai iubim intens pe Lună Nouă;
Când are chef de mine-mi dă de știre
(Îmi bate cu o lingură-n tingire),
În rest, în pat ne ninge și ne plouă.

Mai nou, l-a prins o pasiune oarbă
Pentr-o pisică, rasă birmaneză,
Când și-a tăiat, nechibzuit, din barbă –

Stăpâna ei, vecina, e coafeză
(Îl tunde-acum la picnicuri, pe iarbă,
Că vrea la două zile-o nouă freză).

Concediu în Dubai

Ne-am petrecut concediul în Dubai,
Invidiați, temeinic, de o lume;
De-atunci mâncăm doar soia și legume,
Ne-am reîntors la teneșii cu scai.

Ne lăudăm cu poze din albume,
Și-n pușculițe n-avem un parai;
I-am dat pe toți pe visul din „serai”,
Cu fire de nisip și băi cu spume.

Acum trăim modest, e sănătos –
Pe zece ani se-ntinde datoria;
Mai roadem la nevoie câte-un os,

Ne iese prin curea călătoria
(Așa e când ești tânăr și fălos).
Ajunge-om, doar cu morcovi, ca mumia...

Am cunoscut cândva...

Am cunoscut cândva un narcisist,
Era superb și mă iubea teribil;
Sărac lipit, dar îmi părea „iubibil”,
Căci observa adesea că exist.

S-a pripășit la mine-n dormitor,
Cu o sacoșă plină de bulendre,
Și l-am lăsat să-și facă-ades din mendre,
Când ne iubeam, pe masă ori covor.

Îi pregăteam gogoși sau cafeluță,
Îl îmbăiam în plante și-l masam;
Se tolănea ca un hipopotam
Pe patul gol, cu romu-ntr-o sticluță.

Dar zi de zi era tot mai absent,
L-am prins flirtând pe Facebook cu pipițe,

Le oferea superbe garofițe,
Culese de pe Google, imprudent.

L-am „invitat” la mă-sa de îndată;
Mi-am cheltuit rezervele pe-un bou,
Ce-n patru luni nu mi-a adus cadou
Decât vreo doi covrigi și-o apă plată...

Vecinul de la patru...

Vecinul de la patru e bețiv,
Îmi face numeroase complimente,
Mă ia la „estimare” pe segmente;
Eu sunt rotundă, el e uscățiv.

Iubirea-i cu accese violente
A izbucnit instant – era pasiv;
Timid născut, deodată-i creativ,
Mă-ntâmpină cu voci efervescente.

Mi-a zis că-n altă viață-a fost motan –
Și-acum îi place uneori să toarcă,
Pe spate și pe burtă, simultan,

În timp ce energia își descarcă;
În vise mă-ntrevede la Bejan,
Cum degustăm un vin... la mânătarcă.

Sonet supărat

E rău de tot cu limba să te cerți –
Nu cea de la pantofi sau de la ceas,
E vorba de gramatica-n impas,
Stâlcită – mai ales între coperti –

De câte-un autor c-un ego cras,
Cu neuronii palizi și incerți,
La care neatenția îi ierți,
Când tare e în artă, nu în... glas.

Metaforele-adeșea sugrumate,
Se zbat cu greu pe pagini, să reziste;
Hilare, învechite sau umflate,

Te fac s-ascunzi un hohot în batiste
(Poetul n-a fumat, dar sunt „fumate”),
În rolul aberant se cred artiste.

Decepții

Mi-ai declarat că mă iubești profund,
Cu tot cu junghiuri și cu tot cu țepe
Ce le-am primit cândva de la otrepe –
Cuceritori c-un caracter imund.

Ai călărit și tu vreo două iepe
Și te credeai expert la stat în fund,
Dar posedai un șarm „cam” muribund –
C-ajuns-ai „varză”, nu puteai concepe.

M-am lecuit de șmecheri și lichele,
În faliment și cu figuri cât casa,
Se cred copaci, dar nu-s decât surcele,

Din caractere nu-i decât carcasa;
Le plac femeii cu vilă și lovele,
Iar favorita e cârciumăreasa...

Hărnicie

Vecina mea-i extrem de muncitoare,
Adesea stă peste program cu șeful,
De parcă tatonează relieful
De pe Carpații noștri pân' la mare.

Cu ochi căprui și pielea ca sideful,
E bună... rău, având piper și sare
Pe limba-i delicată, migratoare,
Ce face de amor să-ți vină cheful.

Păcat că ghinionul nu o iartă:
Pe șef îl vizitează azi soția
Și tare mi-e că va urma o ceartă

Ce-o să se-audă până la Ilia;
Nevasta n-o să vrea să îl împartă,
Dar poate c-o să-i dea din el... stafia.

Romeo de India

M-ai contactat la gard, vorbind timid,
Erai un indian născut în China,
Vorbeai curent araba și latina
Și-aveai o față lungă, de guvid.

M-ai fermecat, spunându-mi de mașina
Ciobită într-un accident stupid,
Ce te-a lăsat de suflet invalid
Și ți-a ucis instant serotonina.

Te-am invitat, ca să-ți pansez egóul,
Să locuiești un an la mine-n pod,
Și te-am tratat regește, ca pe oul

Ce stă călduț sub cloșcă și comod,
Dar am aflat c-ai părăsit ghetoul
Și m-am trezit, din Indii, c-un exod.

Remediu

Că vine iarna nu-i nicio problemă,
Suntem dedați cu frigul și răceala;
De-o să ne prindă iarăși amorteala,
Vom inventa o nouă stratagemă.

Ne-om lecui frisoanele și boala
Cu poezie – zâna cea supremă;
În existența palidă, boemă,
Vom împărți sonetele cu oala.

Ne vom hrăni cu porții siropoase
De fantezii-mbibate în palincă
Și, stând ca melcii visători în case,

De la vlădică până la opincă,
Ne-om scutura de ofuri și grimase;
De iarnă o să facem caterincă.

CUPRINS:

De la fabulă la pantum, prin parodie și sonet
(prefață de Valentin David) * 5

Cap. I: FABULE * 11

Lupul la stână * 13

Morcovul și vânăta * 19

Vulpea și găinile * 23

Licuriciul și graurul * 27

Judecata bufniței * 29

D-ale măgarului * 33

Furnicile pacifiste * 37

Țestoasele și iepurele * 43

Găinile rivale * 47

Cap. II: PARODII * 51

Amintiri de Camelia Ardelean * 52

Iertări de Camelia Morda Baciuc * 53

Soacra căre noră de Camelia Ardelean * 54

Decebal către popor de George Coșbuc * 56

Acum de Camelia Ardelean * 58

Acum de Mihaela Dragomir * 59

Dacă aș fi fost bărbat de Camelia Ardelean * 60

Dacă m-aș fi măritat de Camelia Ardelean * 61

Gelozie de George Topîrceanu * 62
Rondelul tău de Camelia Ardelean * 64
Rondelul meu de Valentin David * 65
Capra cu trei iezi de Camelia Ardelean * 67

Cap. III: UMOR (LA) LIBER * 73

Nuntă cu surprize * 75
Rondelul ispitei * 76
Beleaua din dormitor * 78
Primăvara buclucașă (pantúm) * 79
Gazel * 82
Iubitul meu hoinar... * 84
Styx și prefix * 86
Meniu grăbit * 88
Nu mi se-arată... * 89
M-am săturat... * 93
Stăteam de-o oră... * 94
Persuasiune * 95
Distihuri absurde * 96
M-am măritat... * 97
Concediu în Dubai * 98
Am cunoscut cândva... * 100
Vecinul de la patru... * 102
Sonet supărat * 103
Decepții * 104
Hărnicie * 105
Romeo de India * 106
Remediu * 107

De aceeași autoare:

- ***Cartea terapeutilor***, reportaje/interviuri, Editura Vultur ZM, Deva, 2002;
- ***Cursuri practice naturiste***, eseuri, Editura Vultur ZM, Deva, 2004;
- ***Lacrimi de suflet***, poeme, Editura Emma, Orăștie, 2014;
- ***În oglinda sufletului meu***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- ***Pasiune***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- ***Ingenuitate***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- ***Suflete de ceară***, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2016;
- ***Destine***, proză, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2016;
- ***Ecouri din tenebre***, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2018;
- ***La margine de curcubeu***, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2018;
- ***Urme de condei***, cronici literare, eseuri, editoriale, Editura Armonii Culturale, Adjud (Vrancea), 2018;
- ***Urme de condei (II)***, cronici literare, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2019;

- ***Anotimpurile cuvântului***, antologie de autor, poeme, Editura StudIS, Iași, 2019;
- ***În dialog cu Ionel Necula***, interviu, Editura StudIS, Iași, 2019;
- ***Flacăra cuvintelor***, coautor, cu Baki Ymeri, poeme, Editura Amanda Edit, Sinaia, 2021;
- ***Inimi de porțelan***, poeme, Editura StudIS, Iași, 2022;
- ***Urme de condei (III)***, cronici literare, editoriale, reportaje, Editura StudIS, Iași, 2022;
- ***Baghete de sticlă***, coautor, cu Miron Țic, poeme, Editura StudIS, Iași, 2023;
- ***Urme de condei (IV)***, cronici literare, eseuri, editoriale, Editura PIM, Iași, 2024;
- ***La braț cu Euterpe***, poeme, Editura PIM, Iași, 2024;
- ***Sonete fără perdea***, coautor, cu Valentin David, poezii umoristice, Editura PIM, Iași, 2024;
- ***Rubaiate decoltate***, coautor, cu Valentin David, poezii umoristice, Editura PIM, Iași, 2025.

Traduceri: în limba franceză, un volum de haikuuri – ***Pasărea nopții*** de Nicolae Crepcia, ediție bilingvă, Editura CronoLogia, Sibiu, 2023
– **Lector de carte**: Conf. Dr. Virgil Borcan.

Antologii colective: circa 60 (2014-2025), dintre care una bilingvă (româno-engleză), trei în limba italiană și două publicate la o editură din Germania (una dintre ele în limba germană).

Colaborări: din 2014, permanente sau ocazionale, cu numeroase reviste din țară și/sau străinătate, unele dintre acestea aflate sub egida Uniunii Scriitorilor (*Apostrof, Poezia, Neuma, Pro Saeculum, Steaua, Discobolul, Plumb, Portal Măiastra, Banchetul, Nord Literar, Semne-Emia, Boema, Ardealul literar* etc.).

Premii literare: peste 50 (2015-2024), cu poezie clasică cultă, proză, cronică literară, sau cu volume în manuscris, la diferite concursuri organizate de reviste ori cenacluri naționale sau internaționale.

Afilieri: din 2014 – membră a **Asociației Scriitorilor din Județul Hunedoara** (desființată în 2021); din 2016 – membră a **Asociației Culturale „Casina Națională” Deva** a cadrelor militare în rezervă; din 2023 – membră a **Asociației Oamenilor de Cultură și Artă Deva-Hunedoara (ASOCA)** și secretar literar al ASOCA; din 2025 – membră a **UZPR (Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România)**.